

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Per ara, no anem prou bé

Amb el Tísner, que som amics de tota la vida, germans i veïns (tres coses que, quan es produeixen alhora, són de molta consideració), compartim atzars de tota mena. Per exemple, diria que els Testimonis de Jehovà són assidus de les nostres cases. Ens vénen a veure ara sí, ara no. Però més aviat sí...

No fa gaire, els Testimonis de Jehovà van trucar a casa del Tísner, i els va obrir ell mateix, cosa que passa sovint. El cap del grup visitant era un senyor molt educat, molt correcte. El Tísner, que els té una simpatia que s'assembla a la que els tinc jo, va dir-li que hi anaven en un mal moment, perquè hi tenia la televisió, el pis ple de tècnics, de càmeres, d'especialistes en so, en imatges i en llums. El Tísner estava molt atabalat —de debò— i procurava salvar-se com podia.

—Tinc la casa plena de gent —digué—. Ara no us puc pas atendre com voldria.

—Precisament és en moments com aquest on la nostra ajuda pot ser més eficaç. Sant Pau ja ho va dir: *Os traigo a la memoria, hermanos, el Evangelio que yo he predicado, que habéis recibido, en el que os mantenéis firmes, y por el cual sois salvos...*

El Tísner, sense perdre la captinença, va respondre-li:

—Això és mentida.

El digne activista es va sentir ferit, i amb un posat de resistència passiva va protestar: «Per què ho diu?».

—Perquè sant Pau no sabia ni un mot de castellà. En tot cas ho devia dir en un altre idioma.

Era un argument fortíssim, i el representant dels Testimonis de Jehovà es va tornar vermell. Anava de bona fe, però és evident que a vegades, amb la bona fe no n'hi ha prou.

—Sí, miri —va dir—. El que compta és la intenció.

—Doncs això, però sense perdre de vista que amb les intencions no n'hi ha prou.

No sé si els Testimonis de Jehovà s'ho han apuntat, però els convindria de fer-ho. Jo declaro des d'ara que em resistixo a salvar l'ànima a través d'un idioma que no sigui el meu. Estic massa escarmentat.